

Petr Král: Zvolení Petra Pavla a reflexe z porážky

[infokuryr.cz/n/2023/02/08/petr-kral-zvoleni-petra-pavla-a-reflexe-z-porazky](https://www.infokuryr.cz/n/2023/02/08/petr-kral-zvoleni-petra-pavla-a-reflexe-z-porazky)

kuryr

8. února 2023

Po zvolení generála Pavla někteří lidé z národního hnutí propadli skepsi a je třeba říci, že i s ohledem na mezinárodní situaci, je skutečnost fakt, že pátá kolona oddaných služebníků Bruselu a Washingtonu, získala po Strakovce, Senát a nyní i Pražský Hrad není nijak povzbuzující. Na druhou stranu, každá taková série proher je vždy i nadějí na nový začátek. Abychom mohli s přípravou „jarní vlastenecké ofenzivy“ začít, je třeba se nejprve ohlédnout a říci si, co nás do této situace dostalo, abychom se vyvarovali minulých chyb.

Propad milionu hlasů kvůli nesvornosti

Především je třeba si říci, že téměř milion propadlých hlasů ve sněmovních volbách v předminulém roce bylo důsledkem nesvornosti a nereálných očekávání způsobených převážně

uzavřenou bublinou sociálních sítí, kde se většina vlasteneckých stran, hnutí a iniciativ dlouhodobě pohybuje. Když odečteme hlasy pro Přísahu (4,68%), Sociální demokracii (4,65 %) a Komunisty (3,60%) zbývá stále velké množství hlasů malých národoveckých stran, které kdyby se uměly dohodnout, jako bruselská pětka rozdělaná do dvou formací „progresivistická“ Piráti a STAN a „neokonzervativní“ ODS, KDU – ČSL a TOP 09 nemuselo ke katastrofě a nástupu Fialovy vlády dojít.

Kromě SPD která se ziskem 9,56% měla překročení pětiprocentní hranice jisté, se vyrojilo velké množství vlasteneckých stran a hnutí, jejichž hlasy propadly. Kromě těch, u kterých to bylo předem jasné (Švýcarská demokracie 0,31%, Aliance národních sil 0,01%, Aliance pro budoucnost 0,21 %, Hnutí prameny 1,15%, Moravané 0,26%) kandidovaly také strany u kterých voliči předpokládali právě díky sociální bublině a zcela nerealistickým prohlášením vůdců, že by mohli pětiprocentní hranici překročit.

Takovou roli sehrál Chcípl PES udávající tón v anticovidových protestech, kandidující pod nicneříkající značkou „Otevřeme ČR normálnímu životu“ (0,40 %). Stejně jako Volný blok (1,33%), jehož docela profesionální kampaň byla podepřena sebezviditelňovacími excesy Lubomíra Volného ve sněmovně, když byl jeho vystoupením věnován nemalý prostor i ze strany médií hlavního proudu. Přesto byl výsledek žalostný. Ještě větší ambici měla Trikolóra, která i po překvapivé abdikaci předsedy Václava Klause mladšího nabrala pod vedením bývalé poslankyně Zuzany Majerové dech, a na společné kandidátce se Svobodnými a Soukromníky navázala na vzedmutou vlnu očekávání, kterou její založení vyvolalo již dříve v národoveckých kruzích.

Osudová nedohoda SPD a Trikolory

I když se snaha vedení o profesionální kampaň před volbami nedá upřít, přesto bylo cítit určitou únavu a setrvačnost a sázka na odlákání voličů od ODS nakonec skončila nezdarem. Výsledek 2,76%

byl nejen zklamáním, ale také významným přínosem pro vítězství bruselské pětky, která má i díky tomu dnes ve sněmovně neprůstřelných 108 poslanců, kteří budou bohužel podporovat současnou vládu národní zkázy až do řádných voleb.

Právě fakt, že se nedokázala dohodnout Trikolora s SPD a vytvořit koalici, která by potřebných 10 procent jistě překonala a svojí gravitací by dokázala eliminovat většinu ostatních vlasteneckých projektů, popřípadě je vtáhnout do hry, a tím do jisté míry zvrátit propad těchto hlasů, byl pro národní katastrofu v podobě nástupu Fialovy vlády rozhodující. Těch 6 a půl procenta propadlých vlasteneckých hlasů bylo klíčových. Je třeba si to neustále připomínat, aby nepodvolení už podobnou chybu už nikdy neudělali.

Mnohé osobnosti vlastenecké scény si tuto situaci před volbami velmi dobře uvědomovaly a v petici iniciované bývalým policejním prezidentem Stanislavem Novotným a sociologem Petrem Hamplem zaslané vedení obou stran, vyzývali vedení SPD a Trikolory, aby se na společné kandidátce dohodly a odvrátily tak blížící se katastrofu. Bohužel, egoismus v obou stranách zvítězil a zastánci koalice v obou stranách, z nichž mnozí petici rovněž podepsali, byli přehlasováni, a cesta k Fialově vítězství v říjnu 2021 byla volná.

Dohoda hlavních aktérů po roce od voleb

V senátních a komunálních volbách, které se konaly rok nato, se obě nejsilnější vlastenecké strany (SPD a Trikolora) dokázaly domluvit a ve většině obvodů proti sobě kandidáty nepostavily a předsedkyni Zuzanu Majerovou v jejím domovském Olomouci dokonce SPD otevřeně podpořila. Tím byl učiněn hlavní krok k ustavení silného gravitačního jádra, kolem kterého by mohla vzniknout široká vlastenecká platforma spolupracující po vzoru vládních stran. I když nakonec v senátních volbách uspěli z vlastenecké scény pouze dvě nezávislé kandidátky Daniela Kovářová a Jana Zwyrtek Hamplová, přesto bylo toto spojení velmi významné pro budoucnost.

V komunálních volbách konaných ve stejném termínu se v Praze přidal i PES, když Jiří Janeček kandidoval na společné kandidátce SPD a Trikolory. Základy silné vlastenecké koalice byly položeny.

Mezitím se ovšem odehrálo několik věcí, které na vlastenecké scéně zamíchaly kartami. Především díky nástupu covidismu začaly 17. 11. 2021 tedy měsíc po volebním Fialově vítězství, masové protesty proti omezování občanských práv a svobod mimořádně úspěšnou manifestací na Staroměstském náměstí, kde se na společném pódiu sešli všichni odpůrci vládních nařízení odleva doprava a hlavním hegemonem těchto protestů se stalo právě hnutí Chcípl PES, které mělo nejlépe připravenou organizační, materiální a také propagační bázi, aby dokázalo protesty efektivně zorganizovat. Dvojice Jiří Janeček a Jakub Olbert, také demonstrace, kterých se již účastnily desetitisíce lidí většinou moderovala.

Fascinace Chcíplého psa plnými Václaváky

Po půl roce došlo u lidí zúčastňujících se stále četnějších demonstrací přenesených i do okresních měst, k vyhoření a počet lidí začal rapidně klesat. Bylo totiž zřejmé, že demonstrace ať jakkoliv početné skončí vždy stejně. Lidé si zazpívají hymnu a rozejdou se do svých domovů a Fialovou vládou to ani v nejmenším neotřese. Tento rituál přestal po půl roce lidi bavit, a nakonec se demonstrací účastnily už jen desítky nejvěrnějších. Nutno říci, že velkou měrou k tomu přispěl i syndrom velikášství a nepostradatelnosti, který se vždy začne u pouličních vůdců oslovujících desetitisícové davy, rychle vyvíjet.

Ten se projevuje narůstajícím egem a vůdcovským komplexem a ústí v požadavky typu všichni se přidejte ke mně, bez ohledu na reálnou volební sílu, kterou takový novopečený národní vůdce vidí pod zvětšovací sklem plných Václaváků. Ve skutečnosti představuje 100 000 tisíc lidí na Václaváku, právě jen ta dvě procenta, která takoví vůdci dostanou ve volbách.

Po vnitřních rozporech hnutí PES opustili dva významní členové realizačního týmu Ladislav Vrabel a Jiří Havel, kteří veřejně vyčítali vedení hnutí snahu strhávat vše na sebe a propagovat jen značku Chcípl PES na úkor širší spolupráce na národní scéně. Nenápadně tak na jaře minulého roku převzali štafetu a uspořádali sami svoji vlastní demonstraci za mír a proti Fialově vládě, která sice nedosahovala zimních čísel desetitisícových davů, ale zhruba 3 000 lidí kteří zaplnili pražské Náměstí republiky 8. května minulého roku, bylo příslibem, že organizační a hlavně propagační báze by mohla být úspěšná.

Největší demonstrace od listopadu 1989

Přes prázdniny oba intenzivně pracovali na propagaci velké protivládní demonstrace uspořádané na začátku září pod projektem České republika na prvním místě. Vzhledem k tomu, že se jednalo o nadstranický projekt, který podpořila celá národní scéna, se díky skvělé propagaci podařilo dostat na Václavák 150 000 lidí a demonstrace se stala největší masovou akcí od listopadu 1989. Obrovská euforie a odhodlání, se ale pomalu začalo vytrácet tak, jak narůstalo sebevědomí organizátorů.

Druhá akce na konci září byla stále ještě plná euforie. Snaha, uspořádat akci kromě Václaváku i v deseti krajských městech, se ale ukázala jako ne příliš šťastná. Účast byla stále vysoká, ale někteří lidé z regionů v Praze chyběli. Pozornému pozorovateli neuniklo, že oproti začátku září se dalo mezi davem již pohybovat a boční ulice byly prakticky prázdné. Reálný odhad je 80 tisíc. To bylo stále impozantní, ale již se začalo projevovat zbytnělé ego především Ladislava Vrabela, který se postavil do pozice ne už pouhého organizátora, ale národního vůdce, kterému by měla být celá národní scéna pouhým servisem a poslanci by podle jeho názoru měly opustit své politické strany a přidat se k projektu ČR na prvním místě.

To bylo samozřejmě směšné, stejně jako vyhlášení občanského odporu, který se nikdy nekonal a smrškl se na návštěvy aktivistů poslaneckých kanceláří v regionech. Navíc se pořadatelé distancovali od shromáždění v Ostravě, na které se regionální organizátor rozhodl pozvat předsedu SPD Tomia Okamuru a další představitele SPD. To byl začátek konce.

Od Chcíplého psa k Vrabelovi, Rajchlovi a zase zpátky

Naprostým fiaskem už potom byly akce k výročí republiky 28. října. Před akcí se Vrabel, veřejně rozešel s Jiřím Havlem. Počet lidí na Václaváku opět klesl, a i když přítomných zhruba 60 tisíc bylo stále úctyhodných. Bylo jasné, že sestupná tendence je nezvratná. Zvláště když před akcí došlo k definitivnímu rozkolu mezi organizátory a jejich spor se začal k velké radosti režimních médií veřejně ventilovat stejně jako exekuce Ladislava Vrabela.

Sestupnou tendenci potvrdil i 17. listopad, kdy pochod před Českou televizi v sychravém počasí podpořili i ostatní vlastenecké organizace, přesto se ho už zúčastnilo jen zhruba 30 000 lidí. Lednová akce pořádaná mezi prvním a druhým kolem prezidentských voleb tento sestupný trend jen potvrdila. Je velmi pravděpodobné, že pokud se nezmění přístup k národní scéně, čeká Vrabelovy akce podobný osud jako akce Chcíplého Psa, na kterých se dříve podílel.

Na druhou stranu je třeba říci, že Vrabel je jediný z národní scény, který je v současnosti schopen dostat stále desetitisíce lidí do ulic. Když se o podobnou akci pokusil se svým novým sdružením Rada národní obnovy Jiří Havel na výročí listopadové generální stávky 26. prosince skončilo to na Letné fiaskem, neboť se akce zúčastnilo jen zhruba 3 000 lidí.

Sebevražedná snaha vybudovat alternativu vůči SPD

Stejně nízkých čísel dosahuje na svých akcích další vycházející hvězda národní scény známá z Vrabelových Václaváků, která se již také stačila z Vrabelem rozkmotřit, právník Jindřich Rajchl. Ten odešel minulý rok po zvolení Zuzany Majerové po sněmu Trikolory ze strany a založil stranu PRO, pro kterou již delší dobu připravoval půdu, založením Charty 22. V komunálních a senátních volbách však jeho kandidáti vyhořeli a v průzkumech se ani neobjevuje.

Ambice má ale velké, tak jako Jiří Janeček a Ladislav Vrabel i on má tendence podpořené i některými známými blogery, pojd'te všichni za mnou. Není žádným tajemstvím, že se snaží vybudovat alternativu vůči SPD. Je velmi pravděpodobné, že ho čeká podobná trajektorie jako Jiřího Janečka a Ladislava Vrabela. Jsme snad odsouzeni k tomu prožívat na národní scéně stále stejné déjã vui? Když se konečně hlavní hráči na národní scéně (SPD, Trikolora, PES) dokázaly domluvit odštěpili se od nich dva volné radikály a snaží se vytvořit každý na vlastní pěst alternativu vůči této dohodě. Na druhou stranu nadějně bylo podpoření Jaroslava Bašty ze strany právě Ladislava Vrabela, který se tak přidal k podpoře celé vlastenecké scény zorganizované Iniciativou Zachraňme náš stát, (kde naopak z nepochopitelných důvodů chyběla právě podpora Jindřich Rajchla).

Možná by to mohlo signalizovat, že ze svého velikášství Vrabel i pod dojmem klesající účasti lidí na akcích začíná pozvolna střízlivět. Věřme, že si to brzo uvědomí i Jindřich Rajchl a i on pochopí, že jediná cesta je ve spolupráci všech, aby národní scéna dokázala vytvořit jednotnou platformu pro budoucí volby i obranu naší země, která čelí silnému nepříteli, který po prezidentských volbách drží všechny mocenské páky v rukou a který pracuje v cizím žoldu na zničení našeho národa a státu.

Potřebujeme všeobecné odpuštění jako v době Mnichova

Jen dohoda všech důležitých aktérů na opoziční scéně na férovém společném postupu, nás může zachránit před blížící se katastrofou. Stejnou měrou, by si to měli uvědomit všichni hlavní aktéři národní scény. Poučení bychom si mohli vzít z doby Mnichova, kdy vznikl Výbor na obranu republiky jehož součástí byli i nedávní zarytí nepřátelé komunisté a integrální nacionalisté z Národního sjednocení. A spolupráce od leva doprava potom pokračovala i v odboji pro nacismu, v době protektorátu. Doufejme, že k dohodě nedojde až za těchto podmínek.

Doufejme, že zvolení generála Pavla a příchod jeho protektorů na Pražský hrad, otevře oči všem rozhodujícím aktérům na národní scéně a přiměje je ke spolupráci. Dnes již není čas, hrát si na vlastním písečku. Pro všechny musí platit, že staré křivdy, musí být v této osudové chvíli odloženy stranou, a i když se jizvy ze vzájemných půtek ještě zcela nezahojili, měla by je veřejnost donutit ke spolupráci. Všeobecné odpuštění (velká vlastenecká amnestie), by mohlo být základem nové spolupráce, ze které nebude nikdo vylučován, pokud projeví dobrou vůli. V opačném případě se vyloučí sám.

Další výbuch díky osobním ambicím a nesvornosti tak jako na podzim v roce 2021 si už nemůže naše země dovolit. Zvláště když si bruselská pětka bude snažit pojistit své vítězství prosazením korespondenční volby, která umožní rozsáhlé falšování voleb. O zatažení naší země do války ani nemluvě.

Budeme mít dost sil vydat se na společnou cestu tváří v tvář blížící se katastrofě?

To už brzo poznáme

Petr Král

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet: